

14 — Planina bogova

Prvi put sam se probudila bez budilnika i nervoze da ću proпустiti početno bledilo dana. Prvi put svesno prekršila sve naredbe; krevet ostavila neraspreamljen, sudove od jučerašnje večere neoprane, televizor uključen. Zato sam sebe pažljivo sredila, lepo se obukla, natukla slušalice na uši i izašla. Prvi put ništa u rukama ponela nisam. Ni vrata za sobom zatvorila.

Dočekalo me je mračno prostranstvo, ovaj put nimalo neprijateljsko. Ritam melodije u ušima me je vodio, stavljao stopala na prava mesta, poskakivao nad svakom provalijom. Činilo mi se da se kamena staza ugiba pod mojim prstima i rastače pod udarima peta. Trube su me nosile, podizale i nežno spuštale, gitara vrtela u krug, bunjevi koračali sa mnom. Sve što je bilo pre danas, više nije važno.

Što je put duže trajao, sve nas je više bilo, kao i svaki put. Samo nam je energija bila drugačija, nova i jača. Pratili smo isti ritam. Nisu nam bili potrebni fenjeri, ovaj put vodila nas je ista potreba, sa kojom smo se jutros svi probudili; stići do vrha i čekati ponoć.

Prvi put mi uspon do Planine Bogova, nije bio težak. Snage je u meni bilo, barem, za još pet takvih. U veseloj koloni stigla sam do vrha, sa raznih strana pristizalo je još ljudi. Nije bilo neizvesnosti i strepnje u njima. Prvi put nismo pali na kolena, prineli žrtve i sate proveli u molitvama. Svako svom Bogu.

Noć je počela da bleđi. Podnevni osvit su dočekali u svečanoj tišini, pogleda uprtih u mutno nebo, ja mog u njihova lica. Sivilo kože kao da je bilo blaže, osmeh se nazirao, oči caklile. Veliki susret i izvrtanje sveta u kojem smo živeli bližio se. Ne znam da li smo bili spremni, znam samo da je bilo neizbežno i da su nam molitve uslišene.

Dan je odmicao, masa se nervozno meškoljila, ja sve više zamišljala toplinu sunca i svet u kojem ono vlada. Misli i pitanja su se preplitala među nama, šaputanje je zamenilo komešanje, nagađanja nizala.

„Da li su Bogovi, stvoreni po našem liku, zaista ono što od njih očekujemo? Da li svako od nas ima svog para?“ mrljalo mi je kraj uha.

„Hiljadu sivih godina je prošlo od kada su poslati u drugu dimenziju da sačuvaju ideju sveta u kojem su nastali. Vreme je da dođu, vrate nam ono što smo upropastili i nauče nas kako da to sačuvamo. Barem tako predanja kažu“, objasnio je neko.

„Da li će nam popraviti planetu? Vratiti nam boje?“ šaputalo je s druge strane.

„Ma, mora biti tako, predanja nikada nisu lagala, pomoćiće nam. Oni to moraju, za to su stvoreni, prema nama.“

Hladni sumrak mi se navlačio na lice, jeza prostresala telo, prsti stezali u tesnoj obući. *Da li će biti sunca?* Pitala sam se. Samo mi je to bilo važno. Umorna sam od dana koji počinju u podne i

završavaju posle nekoliko sati, bez i jednog zraka sunca. Umorna od hladnoće i sivila.

Hladno kameno tlo nas je sve više žuljalo, tama stezala pluća, mislili smo samo na susret. Razgovor je zamirao, nova strepnja rasla. *Da li nam donose spas?*

Ponoć se približila, razdvojili smo se, svako je u samoći čekao svoje božanstvo. Skinula sam slušalice, muziku davno isključila, zaustavljala dah u nadi da ću čuti šum dolaska. Izgubila sam svest o postojanju ikoga drugog na Planini Bogova, čekala sam sebe, božanstvo u mom obličju.

* * *

Gledale smo se nemo; ona radoznalo, ja omađijano. Donela mi je neobične boje i svežinu kakvu nikada osetila nisam. Kružile smo jedna oko druge, svaki detalj upijale. Nozdrve mi je škakljao prijatan miris koji se širio od nje. Svetlela je, donela mi radost. Poželela sam da je dodirnem.

Promatrala sam je kao u reci da se ogledam. Poznavala sam te oči, ali u njima sam sada videla samo ravnodušnost, ni malo topline i duše.

A onda joj je pogled odlutao ka drugim parovima. Uhvatila sam ga i krenula sa njim. Svi su radili isto što i mi, zagledali se i odmeravali.

Nestrpljenje je raslo u meni, želela sam da se što pre spojimo, da postanemo jedno, da se planeta izvrne, pretvori ponovo u ono što je pre hiljadu godina, pojavi sunce.

Vratile smo poglede jedna drugoj, ravnodušnost u pogledu su zamenili hladnoća i bes, moju omađijanost iščekivanje.

Došao je čas spajanja. Ukipljeno sam pratila putanju njenih ružičastih prstiju, dotakla mi je rame. Srušila sam se istog trenu.

* * *

Ne znam koliko je vremena prošlo kako ležim na kamenom tlu koje se kruni. Puno je tela uokolo, sličnih mojem. Oluja besni oko nas, tlo podrhtava i otvara velike pukotine.

Ne znam šta radim ovde, kako sam stigla, ni zašto. Ne znam šta je to 'ovde', ne znam ko sam, ni šta. Ne osećam ništa, ne sećam se ničega. Ne znam šta bi trebalo da uradim.

Svesna sam samo jake svetlosti koja se kovitla visoko iznad mene i zatvara u velikom mračnom prostranstvu.

Nastavljam da ležim nepomično dok se oko mene sve ruši. Još jednom podižem pogled ka nebu, dva poznata oka me prate, kao da bi mi nešto rekla. Umesto toga, spuštaju kapke i izbacuju svetleće zrake prema meni. Okrećem glavu, da izbegnem prejaki bljesak i nedaleko od sebe vidim iste zrake svetlosti kako tuku po nepomičnim telima.

Poslednji treptaj pred veliku eksploziju; nebo se zatvorilo, nema svetlosti, nema poznatih očiju. Gotovo je.